

CENA
OSKÁRA
ČEPANA
2021

KHB
Kunsthalle
Bratislava

*AT LEAST,
A POSSIBILITY...*

**LUKI
ESSENDER**

**ÈV
VAN
HETTMER**

**ONDŘEJ
HOUŠŤAVA**

**TAMARA
KAMETANI**

**VIKTORIE
LANGER**

26.
11.
2021
–
18.
1.
2022

All In: At least, a Possibility...

Koniec pandémie je v nedohľadne. Zvykáme si na súčasný status quo, dúfajúc, že ho časom nahradí nový. Na začiatku sme všetci boli optimisti a v myšliach si projektovali modely a formáty novej kolektivity a solidárneho prístupu k všetkým okolo nás. Kde sú však doby, kedy sme si šili rúška, nosili starším ľuďom nákup a plánovali svet poučený pandemiou? Svet, v ktorom súčasný neskorý kapitalizmus nahradí iný systém, abstraktný, hmlistý, ale postupne formovaný všetkým tým, čím prechádzame?

Odpovede nikdy nie sú absolútne. Živé spoločenské štiepenie a polarizácia sú vypuklejšie než kedykoľvek predtým. Namiesto pôvodnej nádeje fungujeme na dennej báze v nepredvídateľných obavách o svoje životy i živobytie, viniac z vlastnej pozície druhú stranu, nech je akokoľvek neidentifikovateľná. Klasický, stále dokola sa opakujúci príbeh. Racionalita vysublimovala ako dávno zabudnutý sen. Paralelné pandémie psychického zdravia postupne odstrihávajú od sveta tých, ktorí by mohli ponúknuť potenciál zmeny. A v tomto stave, v tomto prostredí rozporu mlčky kráčame ďalej každým novým dňom.

Našťastie však jestvujú relevantné hlasy, ktoré svojou rezonanciou rozháňajú inak zdanlivo nepriechnú hmlu pesimizmu a skepsy. Tohtoroční nominovaní* né na Cenu Oskára Čepana sú toho príkladom. V nedávnej dobe všetky umelecké ceny skúmali možnosti nesúťaženia a rovnosti medzi umelcami. V optike súčasného diania sa táto diskusia javí už iba ako odlesk pokojnejších, a teda privilegovanejších čias. Umelci*kyne v Cene Oskára Čepana 2021 budujú nové systémy rezistencie, resp. skicujú možné súčasné i budúce naratívy po vlastných osiach. Každý z nich ponúka svoju alternatívu k celospoločenskému stavu, či už formou analýzy a kritického myslenia, direktívnej polemiky, konkrétnych

foriem odporu alebo prostredníctvom sebazáchovného odstupu. Bez prehánania možno povedať, že umelci*kyne vytvorili spoločné dielo, hoc rozdelené do vlastných fragmentov. Akoby nevedome naprojektovali navigačný systém smerujúci do iných realít. Za daných okolností je už potom voľba takzvaného laureáta*tky iba nepatrným rozvlnčením, ktoré „neprekričí“ pôsobivosť, výpovednosť, relevanciu a dosah každého jednotlivého výstupu. Cesty sa núkajú cez meditáciu, queerovanie etablovaných diskurzov, súčasných i historických naratívov, utopické vízie s náznakmi ich protipólov, jemný flirt s dystópiou alebo priamo a ostro znejúci hlas rozhorčenia.

All In: At least, a Possibility, teda tohtoročná Cena Oskára Čepana 2021, nediktuje divákovi ako sa majú správať, neukazuje doprava ani doľava, nesnaží sa autority nahradiť novými, ale otvorene a zároveň s presnosťou ponúka možnosť zmeny či úniku zo slepej uličky, v ktorej sa zdanlivo bezvýchodiskovo spoločne tlačíme.

Jen Kratochvíl & Lucia Gavulová

V roku 2021 vybrala medzinárodná odborná porota päť autorov a autoriek, ktorí sú nominovaní na ocenenie. Sú nimi Luki Essender (*1995), Èv van Hettmer (*1987), Ondřej Houšťava (*1995), Tamara Kametani (*1988) a Viktorie Langer (*1988).

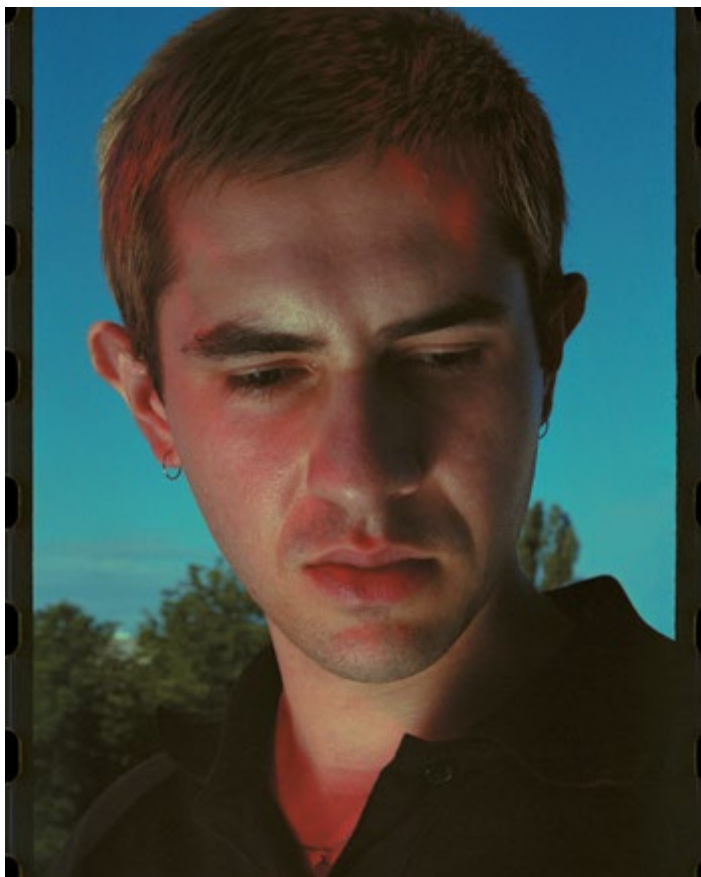

Foto: Ľuboš Kotlár

LUKI
ESSENDER

Luki Essender prezentuje na výstave viacero príbehov s vyústením vo forme inštalácie, ktorú však vo výsledku možno chápať ako komplexné sochárske stanovisko. Vytvára prostredie, ktorého súčasťou sú v Bratislave vytvorené a vyrobené komponenty. Za tým účelom sa sem na pol roka presunul¹ zo Štokholmu, kde aktuálne žije a pôsobí. V inštalácii sa objavujú aj repliky bratislavských reálií, napríklad lehátka z areálu jazera Kuchajda. Je na ňom umiestnený signifikantný odkaz na folklórne tradície, obhorená časť figúry Moreny. Na steny situuje veľkorozmerné drevené rámy s číslami domov a rôznymi atribútmi, na pohľad nesúrodými či chaotickými, avšak s konzistentnou autorskou logikou. Prostredie, ktoré Luki vytvára si nepúšťa diváka pod kožu jednoducho. O to čarovnejší je prienik bližšie k jednotlivým vrstvám jeho obsahov, ktoré odkazujú na rôzne okruhy záujmov autora^{rky}. Divák sa ocitá v centre jej^{jeho} prežívania a uvažovania, vo vykročení medzi náznakmi autoportrétu a pozornou analýzou javov, ktoré sa rozprestierajú na bohatej škále prienikov *verejného s privátnym*.

Jedným z hnacích motorov tvorby Essender je vlastná zvedavosť ohľadne toho, kam ho^{ju} proces objavovania spôsobov vyjadrenia zavedie; aktuálna inštalácia je napríklad doteraz najfarebnejšou realizáciou. Charakteristický je silno prítomný sochársky záujem. O soche a inštalácii však premýšľa aj performatívne či textovo: z naznačených vzťahov možno skladať výsledný naratív, ktorý môže byť pre každého iný.

V inštalácii pre Cenu Oskára Čepana sa pohybuje na osi medzi sochárstvom a rituálom, medzi exaktnosťou a presnosťou vyjadrenia formou prísnej materiality, cez otvorený proces až po metaforu, náznak a transformáciu. Bohatosť vnútorných otázok, záujem o jazyk, verejné, súkromné

1 Formu hviezdičky miesto lomky sa umelec^{kyňa} rozhodol^{la} použiť na základe diskusii v rámci panelu Kvíření jazyka českého a na základe presvedčenia, že je menej binárna a smeruje k väčšej inkluzivite.

a rôzne typy vzťahov na tejto trajektórii pretvára do bytelného a hmatateľného vokabuláru. Buduje, pridáva, nedeštruuje, mení. Uvážene, sledujúc vlastné opodstatnenia, hľadajúc čo najexaktnejšie formy tlmočenia svojich epík. Motívy čerpá z verejného priestoru, či už ide o fragmenty architektúry, alebo prácu s jazykom, kategorizačnými prvkami typu popisných čísel budov, s ktorými pracuje tiež ako s matériou – indexom. Všetko, čoho sa zhostí, sa v procese mení na sochársku látku. Naratívy verejného preplietia privátnymi nastaveniami, napríklad vôle splniť si aj cez toto dielo isté sny z minulosti, alebo sa s nimi skúsif konfrontovať: práve to je prípad Moreny, ktorú v detskom veku vynášal*la s kolektívom z materskej školy do potoka, no napriek radosti z tohto aktu nevedel*la, ako sa vyrovnat s jeho deštruktívnym aspektom.

Aj keď sa inštalácia – scéna – situácia – priestorová socha Luki Essender na výstave Cena Oskára Čepana môže javiť ako uzavretá vec, autor*ka svoje projekty neuzatvára: rád*a sa vracia aj k starším dielam s novonadobudnutým poznaním a s odstupom času, ktorý v tvorbe Luki nie je ani trochu lineárny.

LG

LUKI ESSENDER (*1995, Ilava) žije a tvorí v Štokholme. V rokoch 2018 až 2020 študoval*la na Konstfack – University of Arts, Crafts and Design v Štokholme, absolvoval*la magisterské štúdium v odbore Fine Art. Bakalársky titul získal*la v roku 2018 v Ateliéri telového dizajnu Lenky Klodovej na Fakulte výtvarných umení VUT Brno, kde študoval*la od roku 2014.

È V
VAN
HETTMER

Èv zahaluje do zářivých odstínů růžové a oranžové temné záhyby světa, který sice prošel globálně rozšířenými hnutími jako #metoo nebo #timesup, přesto se stále potácí v odkazu naší téměř nedohlédnutelné historie patriarchálního systému moci a s ní spojeného útlaku a přehlížení všech těl, která nejsou dostatečně mužná a nesvítlí bílou pletí. S vervou a vnitřní nutností expresivně popisuje svá monumentální plátna statementy, slogany a výroky, které zabodávají ostré hroty do způsobu myšlení muži dominovaného světa.

Èv se nebojí konfrontace, ironie, sarkasmu, ani přímé ostré kritiky, přestože se ve většině vyjadřuje spíš s pro ni přirozenou mírou uštěpačnosti než doslovnosti vyřčení problémů, které nás obklopují. A to ve velmi podobném duchu jako i volí již zmiňovanou barevnost svých pláten, kartonů nebo stránek poznámkových sešitů. Pro Èv neexistují bariéry, které by nebylo možné překročit, etablované struktury moci jí nezajímají a díky tomu se pohybuje volně a často s důrazem na vlastní individualitu navzdory svému okolí.

Její sebevědomá malířská práce má svoji přirozenou paralelu v digitálním prostoru nekonečných Instagramových stories, kam Èv situuje kontext svého uvažování, světonázoru a jasně vyhraněné pozice, přes kterou zkrátka nejede vlak. Agrese a kontrolovaný hněv rozčarování nad fungováním prostoru umění i světa, ve kterém žijeme jako takovém se zarývá s každým dalším slovem na plátně jako ostré nehty do kůže každého, kdo se ještě domnívá, že pozice žen má zůstat v pozadí. Její feminismus je silný, osobitý a nevyžaduje opěrné body kolektivity nebo sounáležitosti, protože Èv mluví jen sama za sebe, přesto pro nás pro všechny.

Uvědomělá zatvrzelost ji dává možnost namalovat deset pláten za den, pokud jí k tomu vnitřní puzení tlačí. Nerada věci promýšlí předem a raději je vyjádří, když nastane správný čas. A když nejsou vhodné podmínky, sama si je vytvoří. Ze startu pandemických opatření si chtěla pořídit sérii pláten, na které by malovala v průběhu lockdownu. Obchod s malířskými

potřebami jí ale doslova zavřeli před nosem. Tak se Èv během chvíle otrépana z nespokojenosti nad danou situací a vyrazila do obchodu s potravinami, kde si sehnala krabice od nejrůznějších produktů a získaný karton pomalovala jako by před sebou měla nově našepsovaná malířská plátna.

Malířské expresi Èv zkrátka materiál neklade meze, a proto nedávno začala pracovat také s keramickými vázami a sochařskými objekty, na které nanáší další vrstvy barvy a další slova, kterými dává jasně najevo, co jí pudí. Kontext je klíč, zároveň ale s mírou jistého deklarovaného nevědomí a jeho vlastního popření.

Èv je romantickým umělcem jako z knih dějin umění, který tvoří sám podle sebe a okolnosti jsou tak jen dalším z aspektů reality, pro které jí zůstává jen pramalý respekt.

JK

ÈV VAN HETTMER (*1987, Nitra) žije a tvoří v Hamburgu. V roce 2020 ukončila štúdiá na Akademie der bildenden Künste vo Viedni, na ktoré nadviazala v roku 2019 v rámci ročného štipendijného pobytu v nemeckom Hamburgu. Bakalársky titul získala na bratislavskej Vysokej škole výtvarných umení na Katedre maľby a iných médií.

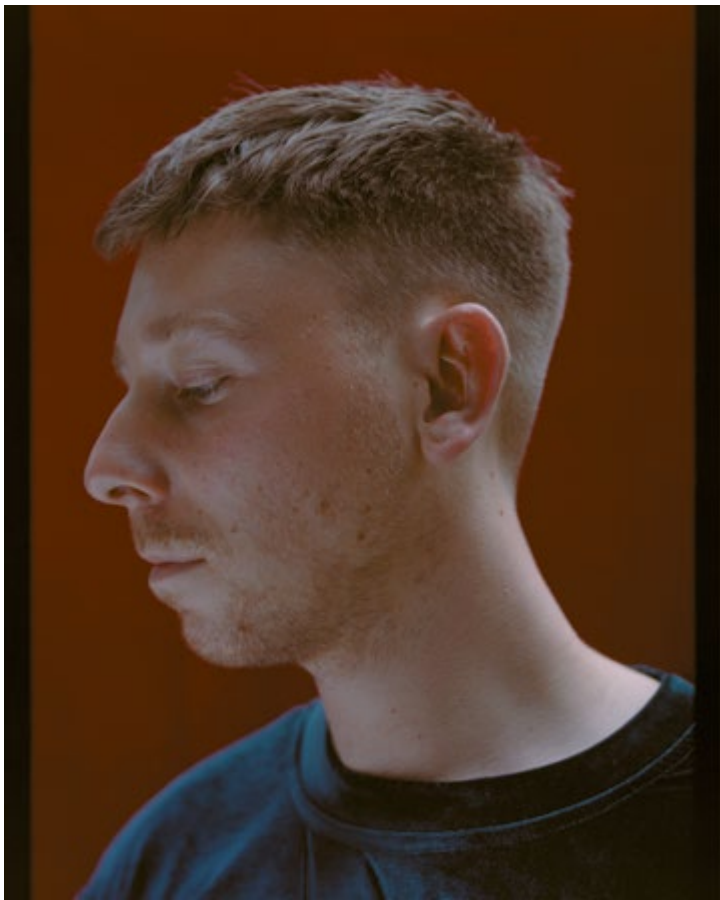

Foto: Ľuboš Kotlár

**ONDŘEJ
HOUŠŤAVA**

Ondřej systematicky ohledává způsoby kolektivní práce a přímo aplikuje výstupy sdíleného výzkumu do svého díla, které tak přestává být jeho vlastním, ale spíš jakousi konjunkcí vícečetného myšlení, zkušeností a poznatků. Ondřej o sobě nerad mluví jako o umělci, protože tento pojem kriticky vnímá jako historicky definovaný konstrukt etablovaný patriarchálními systémy moci privilegovaného západu. Považuje se spíš za producenta nebo mediátora množství hlasů, které vyzývá ke spolupráci. Tyto hlasy nepatří pouze jeho blízkým spolupracovníkům, v tomto případě performerce Tonice Hunter, choreografce Silvie Svitekové, umělci, kurátorovi a kulturnímu producentovi Denisovi Kozerawskému, sound designerce Lence Adamcové, světelné designerce Gabriele Procházka, návrháři oděvů Tomáši Košarišfanovi, ale také autorům, jejichž texty a přednášky tvořily páteřní osu celého procesu, tedy například, mezi mnohými dalšími, badatelce Sara Ahmed, pohybující se na průsečících feministické teorie, lesbického feminismu, queer teorie, kritické teorie rasy a postkolonialismu.

V době, kdy je každý prekarizovaný kulturní pracovník nucen globalizovaným světem umění budovat vlastní ryze individualizovanou reprezentaci skrz nástroje sociálních médií, nekonečným vystavováním, sdílením a networkingem, kdy hranice osobního a profesního přestaly platit a každá jednotlivost z našich životů je plně komodifikovatelná, se Ondřej pokouší nastavovat alternativní formy solidarity, vzájemnosti a kolektivity. Tyto systémy nechce pouze tematizovat a zhodnocovat vlastní prací, ale na jejich základech rekonfiguruje principy práce samotné. Nezajímají ho plytké odpovědi, ale kladení otevřených otázek skrz využití plného potenciálu političnosti současného umění jako platformy k diskuzi, výměně a sounáležitosti s větším společenským celkem. Umění je pro Ondřeje nástrojem resistance, nástrojem tvorby nových inkluzivních narativů a zpochybnění kodifikovaných způsobů vnímání, chování a existence.

Jeho nová filmová instalace zkoumá otázky orientace, vazby mezi tělem a prostorem, ve kterém se nachází, stejně jako vzájemná oboustranná ovlivnění, která z takové vazby plyne. Hledá cesty, jak se vyjadřovat jinak, jak poslouchat jinak, jak se jinak pohybovat. Po vymazání původních kontextů se prostor stává neznámým, nabízí potenciál ztracení se v absenci původně jasných navigačních bodů. A je pak otázkou, jestli původní autoritativně ustavený systém záchytných bodů má být nahrazen novým nebo jestli je možné plně pojmout neznámé a matoucí a naučit se žít v něm samotném.

V dopisu Tonice Ondřej připomíná jednu ze strategií rezistence Kurdských partyzánů, kteří při průchodu zasněženými horskými vrchy používali boty s obrácenými podrážkami, aby zmátli možné pronásledovatele. Pohyb pozpátku. Zdánlivý chaos. Zmatení. Ztráta orientace. Hledání jiné frekvence nebo lépe frenkvenčnosti pohybu a způsobů průchodu prostory kolem nás.

Nemožné, nepřeložitelné, nepatřičné jako jediné smysluplné trajektorie úniku domnělé racionality, která už není schopna nabídnout odpovědi po stavu našeho světa.

Ondřej hledá cesty jak queerovat naši skutečnost, nesnažit se o individualistický diktát nového, ale naopak přijmout a plně obejmout to, co daný kontext nabízí.

JK

ONDŘEJ HOUŠŤAVA (*1995, Vítkov) žije a tvoří v Praze. V letech 2018 až 2020 studoval na Vysoké škole výtvarných umění v Bratislavě, kde získal magisterský titul v Ateliéři vvv (vizuálně, verbálně, veřejné). V letech 2017 a 2018 studoval odbor Media Art na Accademia di Belle Arti Frosinone v Taliansku, čomu předcházelo bakalářské štúdium na Fakultě umění Ostravské univerzity.

Foto: Ľuboš Kotlár

TAMARA
KAMETANI

V roku 2005 vyšiel vo francúzskom vydavateľstve Librairie Arthème Fayard román Michela Houellebecqua *Možnosť ostrova*. Vysporadúva sa v ňom s celým ľudským pokolením v štádiu vrcholného úpadku sveta. V roku 2021 prichádza Tamara Kametani s prvou časťou trilologickej predikcie o možnom smerovaní sveta, s možnosťou ostrova Null Island. Nie len to svedčí o aktuálnosti, ak nie univerzálnosti témy naprieč dekadami. Null Island je miesto, ktoré sa ešte len má stať domovom pre všetkých. Eden 2.0. *„Keď asteroid konečne prenikol atmosférou Zeme a dopadol do oceánu, ďaleko od obývaných oblastí, všetci si vydýchli. Po krátkom prieskume bola lokácia jeho pristátia určená na súradnice 0,0, pričom iba malá časť meteoritu ostala nad hladinou. Prirodzene, toto predstavovalo pre Nullistov ultimátne znamenie, napriek naliehaniu Pozemskej ľudskej koalície, že lokácia pristátia asteroidu bola čisto náhodná. Vnímajúc mimozemskú udalosť ako potvrdenie svojej viery a nárok na súradnice 0,0 deklarovali Nullisti konečne svoje náboženské právo na exodus.“* Toľko citácia z časti voiceoveru vystaveného diela Tamari Kametani s názvom *The End in Three Parts, Part One*.

V roku 2020 doľahlo na autorku presvedčenie, že sa vo svojej tvorbe chce posunúť bližšie k nápadom a predstavám, ktoré mala o jej ďalšom smerovaní. Po období určitého „bloku“ našla cestu vo „voľnom výskume“, ktorý spočíval v čase na reflexiu a premýšľanie o spôsobe, ako to dosiahnuť. Javila sa ním byť cesta čítania, prijímania a vyhodnocovania novej sumy informácií. Už vtedy sa Tamare začal v mysli odvíjať príbeh oscilujúci na osi utópie a dystópie, prichádzajúci de facto z budúcnosti, no reagujúci na súčasnosť. Má v ňom miesto pandémie, náboženstvo, viera, konšpiračné teórie aj eskapické scenáre. Jeho misia a obsah sú vo vyjadrení zrejmé, voľba filmového média tiež – v dobe neistôt z možností prezentácie fyzických objektov sa javí ako dostatočne flexibilnou a reprezentácie-schopnou – aj v prípade potenciálnych sťažených podmienok – alternatívou.

Samú seba označuje autorka za *reaktívnu umelkyňu*. Spôsob jej práce je založený na vnímaní aktuálneho diania a organickej

reakcii naň. Keď ju niečo zaujme, prirodzene inklinuje k bližšiemu skúmaniu daných javov a situácií, ktoré začne následne tvorivo tematizovať svojou optikou. Nestavia sa k ničomu apriori kriticky, jej metóda je založená skôr na pozorovaní a komentári, ktorými utvára pre diváka*čku istý pôdorys, na ktorom má možnosť voľných re-interpretácií predkladaných tém. Keďže v súčasnej spoločnosti nemáme riešenia prakticky na nič a výhľad existencie v tomto nastavení je sám o sebe skepsu prinášajúci a pre prežívanie jedinca ťažký, ponecháva svoje postuláty otvorené. Nie je pre ňu určujúce, aby sa jej pohľad na veci stretol s názorom publika. Každopádne však komunikuje to, o čom premýšľa, a to aktuálnym spôsobom, zväčša voliac digitálne média, aj s vedomím ich efemérnosti a možnosti rýchleho zastarania a zániku. Patrí to k povahe technológií, ktoré sú v centre jej umeleckého záujmu a zároveň nosným vyjadrovacím prostriedkom jej autorských naratívov.

LG

TAMARA KAMETANI (*1988, Nitra) žije a tvorí v Londýne a Aténach. V rokoch 2015 až 2017 študovala a magisterský titul získala na oddelení Súčasnej umeleckej tvorby na Royal College of Art v Londýne, predtým absolvovala Film & Photography na Edinburgh Napier University. V roku 2020 sa zúčastnila Google Maps Residency (Offsite Project) v Londýne.

Foto: Ľuboš Kotlár

VIKTORIE
LANGER

Viktorie svým dílem nabízí alternativu ke kodifikovanému čtení reality. Doslova představuje jakousi abstraktní mapu pro hledání cesty k prožření. Není to ale digitální mapa, která by nám vykalkulovala nejrychlejší trajektorii, ukázala sérii čerpacích stanic a odpočívadel po cestě a varovala nás před možnou zácpou v dopravě nebo upozornila na místa s vyšším nebezpečím havárií. Její mapa je spíš návodem, jak se současným světem dravého pozdního kapitalismu pohybovat, tak, abychom jeho systematické sevření našich osobních i profesních životů mohli zcela obejít.

Společně s instalací *Free Spirit* nám nabízí nejnovější číslo svého zinu s názvem *Victory*, „zajímavého časopisu, který se stal legendárním“, jak v úvodu sama píše. *Victory* cituje Platona: „Realitu tvoří naše mysl. A realitu můžeme vlastní myslí změnit“. Ve čtrnácti bodech popisuje východiska soudobé existence a možné způsoby jak sám* a sebe nakonfigurovat tak, aby bylo možné cestou projít, ale jak říká jinak otřepané, přesto relevantní pořekadlo: cesta nemá cíl, cílem je samotná cesta. Viktorie čerpá z východní filozofie i jejích západních interpretací a adaptací pro náš vlastní kontext, prostor i dobu. Nečíst noviny a zprávy z internetu je jedním ze základních předpokladů, tedy nepoškozovat čistou percepci a formování vlastní reality. Meditace je klíč. Cestování zákoutími vlastní mysli a jejího jinak spícího potenciálu.

Série velkoformátových maleb na plátno bez adjustace v rámech, pouze nahodile přicvaknutých ke stěnám doplňuje ornament z matrací na podlaze, kde každá matrace nabízí figurální abstrakci doplněnou sérií pečlivě komponovaných nalezených objektů, kamenů, polodrahokamů, krystalů, kostí, peří, drátů nebo odpadových materiálů transformovaných do nezáměrných sochařských expresí vlivem přírody, kde je Viktorie našla. Nemá význam se Viktorie ptát, co jednotlivá plátna reprezentují. Tvoří je totiž ve stavech hlubokého pohroužení po mnoha hodinách meditace a sama je pak někdy zpětně překvapená, co vyjevují.

Absence rámu jako by naznačovala odhmotnění a nutnost pozornosti vůči neviditelným předivům existence. Samotná plátna jsou veskrze performativní, když před instalací leží na zemi jako zmuchlaná prostěradla a pouze postupně se s každým dalším připínáčkem napínají do formátů, kdy jednotlivé tvary, tahy štětce a zobrazení tvoří rozpoznatelné znaky. Stahování a rozpínání na nich funguje podobně jako u lidské mysli se stoupajícím stavem soustředění. Možnost volného asociativního čtení dělá z každého plátna rozsáhlý literární útvar popírající lineárnost. Před každým z nich můžeme stát hodiny a použít je k vlastním meditativním projekcím nebo je naopak pojmout během okamžiku a nabrat intenzivní prožitek dalece přesahující mantinely běžného vnímání.

Viktorie přesně navazuje na velmi silnou tendenci současného umění v hledání nové spirituality plně odstřižené od institucionalizovaných a politických celků velkých náboženských tradic a systémů.

JK

VIKTORIE LANGER (*1988, Žiar nad Hronom) žije a tvoří v Praze. V letech 2009 až 2015 studovala na Akademii výtvarných umění v Praze v Ateliéři malba 2. V roce 2014 byla na stáži na Universidad Complutense Bellas Artes v Madridu, v roce 2012 na stáži u hostujícího profesora AVU Floriana Pumhösla, v roce 2011 v ateliéři hostující pedagogičky Silke Otto-Knapp.

Cena Oskára Čepana vznikla v roku 1996 z iniciatívy americkej nadácie Trust for Mutual Understanding. Je súčasťou medzinárodnej siete ocenení Young Visual Artists Awards. Od roku 2001 je organizovaná Nadáciou – Centrum súčasného umenia. Projekt slúži na podporu súčasného vizuálneho umenia, jeho tvorcov a tvorkýň. Prihlasovanie doň na základe otvorenej výzvy nie je obmedzené konkrétnym médiom. Veková hranica pre účasť v projekte je 40 rokov. Laureátka získava finančnú odmenu, dvojmesačný rezidenčný pobyt v programe Residency Unlimited v New Yorku (USA) a samostatnú výstavu, alebo realizáciu iného projektu podľa svojho uváženia.

POROTA:
Kathrin Bentele (CH)
Sören Grammel (D)
Edith Jeřábková (CZ)
Margot Norton (USA)
Jan Verwoert (NL)

RIADITEĽKA:
Lucia Gavulová

KURÁTORI VÝSTAVY:
Jen Kratochvíl
& Lucia Gavulová

**VIZUÁLNA IDENTITA
PROJEKTU
A ARCHITEKTÚRA
VÝSTAVY:**
Peter Liška

PRODUKCIA VÝSTAVY:
Zlata Bořůvková
Magdaléna Fábryová

**PR A KOMUNIKAČNÁ
PODPORA:**
Lucia Gamanová
Zuzana Golianová
Lila Weiss

FOTOGRAFIE:
Ľuboš Kotlár

FILMOVÉ MEDAILÓNY:
Martin Toldy

REALIZÁCIA VÝSTAVY:
Dušan Dobiaš
gutenart
Peter Liška
Alžbeta Lišková
Jozeg Pilát
Jozef Tyrol
Tomáš Tůkōr
Michal Smřížik

organizátor: spoluorganizátori: z verejných zdrojov podporili:

collective

partneri:

J&T BANKA

T MU

RU

BIOFILM&S

HEXAR
RENTAL & SERVICE

rtv:

mediálni partneri:

:RÁDIO DEVÍN

:RÁDIO_FM

S I T A

WebNoviny

Flash Art

artalk.cz

Kunsthalle Bratislava
Nám. SNP 12, 811 06 Bratislava
Slovenská republika

OTVORENÉ
Pon – Ned: 12:00 – 19:00
Uto: zatvorené

www.kunsthallebratislava.sk

Vstupné dobrovoľné

Riaditeľ KHB: Jen Kratochvíl — *Asistentka riaditeľa:* Jana Babušiaková —
Kurátorka: Lýdia Pribišová — *Hlavná ekonómka:* Denisa Zlatá — *Edičné aktivity:* Erik Vilím
— *Vzdelávacie programy:* Lucia Kotvanová — *Produkcia:* Magdaléna Fábryová, Jozef
Tyrol — *PR a fundraising:* Lila Rose — *Grafický dizajn:* Eva Šimovičová

Zriadovateľ

